

[Gustav Pedersen.]

tionærer og andre, der var ansat paa lignende Vilkaar. Jeg kan nævne et enkelt Eksempel. Paa et Industrikontor vilde det jo være lidt mærkeligt, hvis de egentlige Kontormedhjælpere og de, der er ansat som Tegnere eller som Medhjælpere paa anden Maade ved den kontormæssige Del af det tekniske Arbejde, skulde have helt forskellige Arbejdsvilkaar. De har altid tidligere været ansat efter de samme Principper. For dem, hvis Arbejde bestaar i det, man kalder „klinisk Bistandsydelse“, altsaa dem, der er ansat paa Lægeklinikker eller Tandlægeklinikker, gælder i nogen Grad det samme: at deres Vilkaar rent principielt har ligget paa Linie med Handels- og Kontorfunktionærernes, og derfor maa det ogsaa være rimeligt, at man har udvidet Lovens Omraade til at gælde dem. Der kunde vel ogsaa i visse Tilfælde være Tale om andre Grupper, men Kommissionen har i sit Arbejde fulgt den Linie, at Loven saa vidt muligt kun skulde omfatte de Grupper, hvis Ansættelsesforhold er saa faste og varige, naar de først er blevet egentlig tilknyttet Virksomheden, at Lovens Bestemmelser passer paa dem. Der er jo andre Omraader, hvor Arbejdsforholdet ifølge Sagens Natur maa være af en mere løs Karakter, og dem har man altsaa ikke, i hvert Fald paa dette Tidspunkt, ment det muligt at indtage under Loven.

Paa det Omraade, der til syvende og sidst er Hovedomraadet, nemlig Opsigelsesfristerne, er der ikke foretaget nogen principiel Ændring. Man beholder de samme Opsigelsesfrister, som er gældende efter den nuværende Lov, og ogsaa den samme Anciennitet for Opnaaelse af disse Opsigelsesfrister. De smaa Ændringer, der er foretaget, tilsigter i Virkeligheden kun en Tydeliggørelse. De er baseret paa de Domme, der er afsagt til Tydeliggørelse af Loven, og man har altsaa ønsket i visse Tilfælde at faa dem med i selve Loven.

Det samme gælder den nye § 3, hvor Reglerne om Adgang til Erstatning fra begge Sider er fastlagt. Man har udvidet Paragraffen, men uden egentlig at tilføje noget nyt. Man har i Virkeligheden kodificeret de Domme, der tidligere er afsagt.

Derimod er der i § 5, Sygelønsbestemmelsen, foretaget en Udvidelse, dog ikke vedrørende den almindelige Sygelønsbestemmelse, idet man stadig væk paa samme Maade, som det var Tilfældet, før man havde Funktionærloven, følger den Regel, at en Funktionær har Ret til Løn under dokumenteret Sygdom, indtil den paa-gældende er sagt op paa normal Maade.

Derimod er Dispensationsreglen, der fastsætter, at man paa Forhaand kan aftale, at Sygelønsforpligtelsen kan begrænses til 120 Dage uden videre Opsigelse, ændret paa den Maade, at der nu skal finde Opsigelse Sted. Der har været anket en Del over den Maade, hvorpaa denne Bestemmelse hidtil har været behandlet, idet man i Virkeligheden har prøvet paa at gøre det, der skulde være en Dispensationsbestemmelse, til Hovedreglen. Det skulde nu være rettet ved det Ændringsforslag, der her foreligger.

Af helt nye Ting, der er indgaaet i Loven, skal jeg nævne § 6, der angaar Løn under Militærtjeneste. Her har man fundet frem til en Ordning, der nogenlunde svarer til den, der blev fastlagt gennem de Domme, som faldt under den forrige Krig, men som Højesteret mærkeligt nok omstødte under den sidste Krig. Der er ikke særlig store Ting i det, men der fastlægges Retningslinier for Opsigelse, dels naar det drejer sig om den normale Indkaldelse, dels naar det drejer sig om Genindkaldelse. Der gives en Mulighed for at faa Løn i en Maaned under Genindkaldelse, medens Funktionærerne ikke har Ret til Løn under den første Indkaldelse.

Der er ingen Grund til at skjule, at der i Kommissionen var stærke Ønsker om videregaaende Bestemmelser, men det vilde sikkert, hvis det var blevet gennemført, hvad der alligevel ikke kunde blive Flertal for, kunne være blevet skæbnesvangert for Funktionærerne lige saa vel som for Arbejdsgiverne. Forholdet er nemlig det, at hvis Forpligtelserne i Forbindelse med den første Tjeneste bliver alt for omfattende, saa vil der være en meget stor Risiko for, at Funktionærerne overhovedet ikke kan finde Beskæftigelse mellem den Dato, hvor de er udlært, og deres Indkaldelse til Militærtjeneste. Det vilde altsaa være en daarlig Tjeneste at gøre dem, og man har derfor nøjedes med dels den naturlige Opsigelsesfrist og dels denne Indrømmelse med Hensyn til Genindkaldelser, som ogsaa er mere paakrævet, fordi det er et Forhold, der rammer haardere.

Det er ogsaa nyt, at man i Loven har optaget en Paragraf om de kvindelige Funktionærers Stilling under Graviditet. Under den første Behandling af Funktionærloven veg man tilbage derfor, fordi der paa anden Maade forventedes en Lovgivning paa dette Felt. I Mellemtiden er der imidlertid truffet en Overenskomst mellem Dansk Arbejdsgiverforening og Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund om visse Retningslinier, og man har da ikke ment i Kommissionen, at man vilde foregribe noget ved at